

- 257 Et de restitutione rei, vel cautela in pristinum statum, & quomodo satisfactum dicatur sententiae restitutionis excessus, & caeterorum attentorum: tam circa rem, quam circa causam, vide multa elegantissima per Lanc. Rob. de attent. 3. p. cap. 29. per tot. & praecipue à n. 73. & eadem 3. p. c. 31. n. 14. ad quam te remitto libenter.
- 258 Ultimo circa hanc restitutionis materiam quaeri potest: an revocata executione, cujus contemplatione quis possidet, qui pati debet restitutionem, possit rem illam ex alio capite, aut alio jure aut ex alia causa, retinere eandem. Et quod non possit, sed possessionem, quam illi iudex debet teneat restituere, est Bald. doctrina in l. pen. in l. Cod. de pignoratitia actio. ubi dicit, quod mulier missa in possessionem ventris nomine, non poterit intervenire possessionem alio respectu, & idem Bald. in authentica ei qui jur. col. 1. versic. sed tunc quero, nu. 26. C.
- 259 de bonis auctor. jud. possit. asserens, quod missus in possessionem ex primo decreto, comparante debitore, & offerente stare juri & satisfacere de expensis, & facere ea, ob quorum defectum facta est missio, non poterit retinere possessionem praetextu hypothecae conventionalis, quia non est eo nomine missus, sed missio est limitata, & sic recedere debet à possessione, cum cesset causa missionis, quem Bal. refert Mieres à Pelaez in tr. de major. 3. p. q. fin. quae est 14. n. 2.
- 260 Sed pro contraria parte urget alia ejusdem Cald. doctrina in l. fundus qui Lucii Titii, ff. de rei vindicat. ubi dicit, quod si tenuta fuit mihi data in ordinato processu, à nullo poterit retineri, donec solvatur verum debitum, quod dicit perpetuo esse notandum Crema sing. 52. tenuta fuit mihi data: latius per Dec. conf. 449. n. 22. Thoma Gramma. dec. 52. magnif. Domina Marga. n. 5. pag. 234. Anton. de Fano. in tractatu de pignor. part. 5. memb. 4. n. 4. fol. mihi 143. ubi post Bar. in l. petenti, ff. de pignoratitia act. tractat, an res data alicui nulliter pro debito, possit pro vero debito retineri, & hanc partem videtur sequi Mier. ubi proxime, n. 3. in antiq. impress. ubi dicit esse notabile ad appellantes, & dantes querelas contra executores sententiarum, vel instrumentorum quarentigiatorum, qua ex aliquibus defectibus nulla judicantur.
- 261 Et ultra praefatos Doctores hanc etiam opinionem reperio tenere Roll. à Valle conf. 5. n. 7. vol. 2. videndus etiam n. pen. & fin. per eundem Bald. in l. qui Titii, notab. 1. C. de rescind. vend. dicentem, quod ubi tenuta minus legitime data reperitur, si res illa propter debitum alia hypotheca comperitur, data creditori retentio, allegat ad idem Crema sing. 94. Bertachin. in tr. de Episc. 3. pr.

n. 66. & Negul. de pignorib. in 2. memb. 2. p. nu. 20. Cur. jun. consil. fin.

His recte convenit, quod dicit Marefc. variar. resol. 262 lib. c. 6. num. 11. & seqq. quod quamvis relaxatum mandatum pro majori summa, & majori quantitate, non solum in excessu, sed etiam in totum sit nullum, & revocandum, secundum quae nos latius supra hoc cap. tamen si tempore relaxati mandati obtinens decretum, erat verè creditor in aequali, seu majori quantitate, quam esset illa in qua fuit excessum, tunc sustinetur mandatum propter compensationem, quae tamen licet antea non fuerit opposita, ipso tamen jure inducitur ad evitandam poenam spoli, & nullitatis mandati. Hancque sententiam passim sequutam fuisse à Rota, etiam non obstante juramento, ut in una Beneventana devolutionis 14. Junii 1585. coram Card. Pamphilo, testatur ipse Marefc. ubi proxime n. 12. quam aliquibus rationibus ipse comprobatur, ubi usque ad fin. d. r. 9.

Facit insuper, quod possessor condemnatus ad rei restitutionem, potest executionem impedire ob facta melioramenta, donec sibi integraliter solvantur, & sic ex alio jure potest retinere, quam quo lis principaliter tractatur, de quo nos latius supra hac 4. p. cap. 13. ante fin. vers. deinde quoniam condemnato, &c. à n. 59. ubi plurimos citavimus; sed in re hac adhuc dubius sum, quae omnia dicta hactenus tu considerare poteris.

Ultimo & pro complemento obiter animadvertendum est, eundem executorem, qui accessit, & attentavit inter exequendum, posse & ipsum idem gravamen & excessum reponere proprio imperio de facto, quem admodum & illud de facto attentavit, & excessit, prout & nos latissime supra diximus 1. p. cap. 3. per tot. & etiam 1. p. c. 5. & ibi passim. Ultra quae expendo text. expressum in c. qualiter el. 1. de acc. ubi legatis generalibus ad inquirendum modum excedentibus, ita respondet Summus Pontifex ibi, nec inde nascantur injuriae, unde jura nascuntur, ideoque mandamus, quatenus ad conscientiae vestrae iudicium recurrentes, si contra praescriptum ordinem, tanquam homines excessivis, non pudeat vos errorem vestrum corrigere, qui positi estis, ut aliorum corrigatis errorem, &c. ubi gl. verb. observari, & DD. communiter. Sed dum aliorum excessus reprimere curamus, nostros amplius ne manifestemus, illis jam imponamus finem, ad laudem purae & immaculatae Matris semper Dei V. Mariae, sub cujus protectione opuscula haec consecimus, ac B. Barnabae Apost. cujus Vesperas hodie celebrat sancta Mater Ecclesia, cujus correctioni totum hoc opus nostrum submittimus.

FINIS.

INDEX

INDEX COPIOSISSIMUS

Rerum, & Verborum, quae in hoc Volumine continentur.

P. paginam denotat: N. numerum marginalem.

A

Abbas.

ABBATES & Praelati in suos Religiosos quorum sunt iudices Ordinarii, jurisdictionem ordinariam habent, & de eorum causis cognoscunt, pag. 86. numero 11.

Abbas sibi contrarius arguitur, p. 160. n. 29.

Abbatas in sua Ecclesia non praecedunt capitulum Cathedralis, pag. 243. n. 68.

Abbatia.

Abbatiae, Prioratus, & aliorum Regularium praefecturae virorum sunt consistorialia beneficia, pag. 433. num. 251.

Abdicare.

Abdicare à se qui tenetur aliquod jus, si monitus abdicare nolit, habetur pro abdicante, & proceditur ac si abdicasset, p. 539. n. 8.

Absentia.

Licentiam Absentiae, ab ordinario negante appellationi emissa, an sit deferendum, p. 308. n. 27.

Beneficiatus Absente an possit pendente appellatione à denegata licentia, p. 308. n. 28.

Licentiam Absentiae non sufficit petere, sed & obtinere, p. 308. n. 29.

Absolutio. Absolvere. Absolutus.

Absolutio generalis non suffragatur violatoribus Ecclesiasticae libertatis, p. 280. n. 41.

Inspectionem processus non suspendi ob denegatam Absolutionem, verius defenditur: & an cogi possit praecise Ecclesiasticis adimplere rogium absolutio- nis, p. 64. n. 155.

Absolutio excommunicati nec consequenter, nec antecedenter est necessaria, ad tollendam violentiam, nec in aliquo est impedimentum ejus negatio, p. 65. num. 262.

Absolutio quando data dicatur cum effectu, & an per procuratorem, aut literas sufficiat, & an censuræ aliter quam per Absolutionem tolli possint, p. 78. num. 44.

Absolutio ad reincidentiam ad tempus potest dari, ibid.

num. 45.

Absolutus ad reincidentiam virtute provisionis, de ruego, per sexaginta dies, si intra illos decretum violentiae detur, an illis transactis Absolutione egeat, p. 78. n. 46.

Absolutus ad reincidentiam per sexaginta dies si violentiam adesse ob non delatam appellationem declaratur intra illud tempus, nova Absolutione indiget, ibid. n. 247.

Absolutus per sexaginta dies virtute querelae laicorum, an si vim fieri intra illos sit decretum, termino transacto indigeat nova Absolutione, ibid. n. 49.

Absolutus per tempus ad reincidentiam si intra illud solvere non potuit, an eo transacto incidat in censuras, ibid. n. 50.

Absolutio & relaxatio ob cautelam potest fieri in omni sententia censuræ, p. 196. n. 52.

Absolutio censurarum non suspenditur per appellationem, pag. 197. & p. 198. n. 67.

Per Absolutionem ab excommunicatione magis confutur adversario, quia praestatur ei cautio, pag. 198. num. 68.

Absolutio, & excommunicatio pari passu ambulant, p. 198. n. 69. & 70.

Naturale est quicquid eo modo dissolvitur, quo colligatum est, ibid. n. 71.

Absolutio ab excommunicatione, qua consequenter alligata animae ad bellum spirituale, non suspenditur per appellationem, p. 200. n. 10.

Absolutio à suspensione, & interdicto per appellationem non suspenditur, sicut nec ab excommunicatione, ibid. n. 202.

Absolutio praestita cautio non est differenda per appellationem, ibid. n. 103. & 104.

Absolvere ad cautelam quando possit iudex appellatio- nis, ibid. n. 106.

Absolvere ad cautelam an possit delegatus, & quando praestanda ista Absolutio cum cautione sola est stando juri & de aliis, & ibid. n. 107.

Absolvere superior an possit visis actis, p. 201. n. 109. & num. 110.

Absolvere potest iudex ad quem, data contumacia transporandi ad se acta, ibid. n. 111.

Absolutionem ab excommunicatione alteri potest committere iudex Ecclesiasticus, ibidem, numero 117.

Absolutio ab excommunicatione delegata non subdelegatur, ibid. n. 118.

Ad Absolutionem appellantis non debet procedere superior, nisi visis actis, p. 251. n. 38.

Absolutoria,

Index Rerum,

- Abolutoria sententia seipfam exequitur, nec indiget factio iudicis, p. 501. n. 99.
- Abolutus statim exceptione rei iudicatus tutus est, p. 502. n. 100.
- Abolutus ex una causa potest ex alia conventus condemnari, p. 524. n. 200.
- Abolutus ex una causa potest ex alia noviter conventus condemnari, p. 457. n. 121.
- Abolutus reus conventus interdicto uti possidetis, ex eo, quia non est probata turbatio de novo, post sententiam turbanti non prodest res iudicata, p. 640. num. 74.
- Contra reum semel absolutum in interdicto uti possidetis, ex eo quod actor non probavit possessionem suam ob novam turbationem, non potest actor iterum agere, ibid. n. 75.
- Nisi agat ex nova possessione, & ex nova causa, ibid. num. 75.
- Abolutoria sententia ex qua causa lata sit interdictio uti possidetis, si nec ex ea, nec ex actis appareat, an ob novam turbationem actori iterum agenti obstat exceptio rei iudicatae, ibid. n. 76.
- Abolutio in incidenti quando deducitur per condemnationem in principali, p. 556. n. 83.
- Abolutoria sententia criminalibus ex qua causa sit lata ex actis investigandum est, ut diffinitiva aut interlocutoria ab observatione iudicii dicatur, p. 640. num. 80.
- Abolutus reus ob non probatum delictum censetur ab observatione iudicii, & iterum ex novis iudiciis potest reus molestari, pagina 641. numero 82. & sursum.
- Abusus.*
- Abusus notorius dicitur quoties in actu, qui geritur, usus nullus est ibidem in exemplis, pag. 22. num. 117.
- Accessorium.*
- Accessoria causa non debet mutare naturam principalis, sed e converso, p. 221. n. 115.
- De Accessoriis idem est iudicium, quod de principali, etiam in his que sunt stricti iuris, ibid. n. 117.
- Acta.*
- Acta faciunt rem notoriam, & quod ex eorum inspectione apparet dicitur notorie constare, pag. 61. num. 101.
- Acta ea que presentata non fuerint coram Ecclesiastico iudice, etiam appellationis justificationi necessaria, ad violentiam remedium nihil profunt, nec in Senatu admittuntur, p. 62. n. 120.
- Acta coram iudice a quo non visa non profunt coram iudice ad quem, ad justificandam appellationem ab interlocutoria, quia ex antiquis, non autem novis gravamen detegendum est, ibid. n. 121.
- Acta noviter quando presentari debent coram iudice Ecclesiastico ad effectum reponendi suum gravamen, & adherendi interjecta appellationi, & traducendi ad Senatum eadem acta, ibid. n. 123.
- Acta omnia sunt necessaria, ut de iniquitate iudicis procedentis apparet, p. 79. n. 1.
- Acta integra sunt necessaria gesta a iudice, quia aliter veritas apparere non potest, ibid. n. 2.
- Actorum partem non sufficit transportare, ibid. n. 3.
- Acta omnia sunt exportanda, ibid. n. 4.
- Acta integra præsuntur transportata, quandiu de contrario non docetur, p. 79. n. 9.
- Acta integra non esse, sed diminuta afferenti incumbit onus probandi, ibid. n. 10.
- Acta intulata a Notario sic (copia omnium actorum) præsuntur integra, p. 79. num. 11.
- Etiam ex lectura processus appareat aliquid deficere, ibid. n. 12.
- Acta omnia transportare in causa appellationis, sive a diffinitiva, sive ab interlocutoria, quis teneatur, p. 80. n. 17. remissive.
- Acta processus sunt necessaria ut violentia in Senatu detegatur, p. 95. n. 26.
- Acta facta coram uno iudice, fidem faciunt coram alio, si sit successor in eodem tribunali, pagina 98. num. 73.
- Acta facta in uno iudicio in casibus, quibus probant in alio, intelligi debet, si reproducantur, ibidem num. 74.
- Actorum reproductio non requiritur coram iudice subrogato seu successore, sed visio dumtaxat ipsorum actorum, ibid. n. 75.
- Acta coram uno arbitro gesta probant coram successore; in quem partes compromiserunt, quando acta sunt publica, & actum respiciunt, ibid. n. 76.
- Acta per iudicem appellationis ab interlocutoria nulla sunt revocata interlocutoria vigore decreti Senatus, & iudex a quo recte procedit in causa, pag. 111. num. 88.
- Limita, si repositio facta sit ante intimationem inhibitionis, ibid. n. 89. Nam si post intimatam, nec repositio, nec processus gestus valent, ibid. n. 90.
- Acta recursum pendente ad Regem si fuissent nulla, sive Senatus, sive superior Ecclesiasticus reponeret semper, quod tamen haecenus nec auditum, nec practicum est, sed pendet a determinatione articuli violentiae, p. 122. n. 32.
- Acta integra facta a iudice Ecclesiastico, de essentia sunt recursum Regii, ut vis detegi possit, pag. 128. num. 12.
- Actus non visis vel eis non integris, sed diminutis, sententiam ferre, idem est, ibid. n. 19.
- Actis novis apparentibus facit variare fidem Notarii contrarium afferentis, & si est laicus, punitur a Senatu, p. 132. n. 57.
- Acta iudicii tanquam publica, & communia utriusque parti editi debent, ut se defendat, p. 142. n. 60.
- Acta quando gratis transportanda sunt ad superiorem, quando non, ubi decreta Concilii adducuntur, p. 203. num. 112.
- Actus ad Principem exportatis per viam recursum iudex Ecclesiasticus ex urbanitate tenetur supersedere, pag. 252. n. 44.
- Acta non debet querere iudex, sed debet expectare sibi deferri, alias redditur suspectus, pagina 331. num. 71.
- Acta faciunt rem notoriam, quia quod ex actis resultat, notorium dicitur, p. 396. n. 35.
- Acta gesta in una causa non probant in alia, etiam si utraque tractetur coram eodem iudice, nisi eorum fiat reproductio, nec iudex potest supplere ex capite notorietatis, p. 410. n. 241.
- Ab Actis & sententiis negativis sive diffinitivis, sive interlocutoris appellationi deferendum, si sit legitima, p. 461. num. 77. ubi plura exempla recensentur.
- Ab Actis & sententiis negativis appellationi legitime si vim non adesse declaratur, potius videretur auxilium violentiis praestare, p. 462. n. 86.
- Actorum transportatio nisi adversariis intra legitimum tempus citetur, non excusat a desertione, p. 491. num. 71.
- Acta processus etiam lite finita probant, & vim retinent, p. 499. n. 68.
- Causa qua sit actum in iudicio, & iudicis intentio ut constet, interrogatoria & alia acta inferuntur in executorialibus, ibid. n. 69.

Acta

& Verborum.

- Actus iudicii licet pereant perempta instantia, non tamen acta causa, p. 507. n. 59.
- Acta iudicii dicuntur, quae tendunt ad litem ordinationem, ut in exemplis, ib. n. 60.
- Acta causae dicuntur tendentes ad litem decisionem pro ut instrumenta, confessiones, testes, & similia, ibid. n. 61.
- Acta probatoria non pereunt perempta instantia, ibid. n. 62.
- Quod in eisdem actis non apparet, dicitur non adesse, p. 523. n. 176.
- Acta non valent post oppositionem defectus mandati, nisi in actis exhibeantur, p. 558. n. 128.
- Secus si non opponatur, quia sufficit quodcumque de eius vera existentia docere, ib.
- Acta sunt vehiculorum ad sententiam, & ideo sententia ex mente actorum aperitur, p. 639. n. 69.
- Actio.*
- Actio personalis limitata ad capturam non extenditur, p. 181. n. 146. & 147.
- Actio iudicati licet habeat executionem paratam, stipulatio tamen per quam ipsa novatur eius privilegio non gaudet, p. 336. n. 21.
- Actio aliqua quando devolvitur in aliam, intelligitur devoluta secundum suam naturam primariam, p. 336. n. 28.
- Extincta prima Actio per novationem, extinguuntur omnia eius privilegia, p. 337. n. 36.
- Actiones spirituales sunt ordo incedendi in processibus, ferendi Crucem, & similia, p. 239. n. 3.
- Ex Actioe iudicati agitur ordinaria via, p. 506. n. 43.
- Pluribus Actionibus competentibus ex eodem facto, diversa tamen causa & respectu, sententia super una, non nocet ex altera agentis fecus quando ex eadem, p. 524. n. 208.
- In Actionibus realibus satis est iudicem actorem rei dominium declarare, p. 608. n. 132.
- Actio non nascitur ex sententia confirmata, sed ex confirmante, p. 631. n. 39.
- Actor.*
- Actor & Reus non debent ad imparia iudicari, non actori licere, quod reo licitum non existat, p. 359. num. 17.
- Actor si dolo & potentia adversarii non possint mitti in possessionem rei post annum, habetur pro vero possessore, ac si missus fuerit, p. 540. n. 95.
- Actor qui in actione includit & deducit exceptionem, suo se ligone percipit, ita ut sibi incumbat onus probandi, p. 648. n. 48.
- Actor dicitur, qui alium ad iudicium provocat, etiam si alias sit reus, p. 659. n. 86.
- Actus.*
- Ab Actibus extrajudicialibus, & a iudice extrajudicialiter procedente datur appellatio, p. 70. n. 236.
- Actus praesumptus perfectus, si aliud e converso non appareat, p. 79. n. 8.
- Actus extrajudiciales ubique geri possunt, judiciales nisi intra territorium, p. 73. n. 5.
- Actus ubi terminatio non apparet, ab usu & consuetudine informatur, p. 87. n. 23.
- Actus duo quando ita se habent, ut unus veniat in executionem alterius, si non potest appellari a primo, nec poterit a secundo, p. 102. n. 15.
- Actus non attribuitur gerenti sed mandanti, ordinanti, p. 103. n. 17.
- Actus iure reprobatos, & a iure iudici non permittus, nullatenus potest in Regio decreto conditionaliter apponi, p. 105. n. 3.
- Actus extrajudicialis licet post decem dies per appellationem non revocetur; tamen sic quodcumque per viam recursum, & querelae, pag. 129. numero 29.
- Actus extrajudicialis nunquam transit in rem iudicatam, p. 129. n. 30.
- Ab Actu, quo non appellatur regulariter conceditur appellatio alleganti exceptiones legitimas ad illum actum nec deveniatur, p. 150. n. 168.
- Ab Actu in quo sententia non profertur, & ex eo par gravatur, licet appellare, p. 153. n. 195.
- Actus duo, ubi ita se habent, & unus veniat in complementum, & executionem alterius, si est omittum appellari a primo, non poterit appellari a secundo, p. 165. n. 7.
- Actus secundus alterum ad effectum perducens, non est, qui gravat, sed primus, ib. n. 8.
- Extrajudicialis Actus non recipit appellationem, p. 240. n. 13.
- Actus mercantiae quot requirantur, ut mercator quis dicatur, remissive, p. 241. n. 23.
- Actus quales geri possunt extra jurisdictionem, dicecium, seu provinciam, remissive, p. 274. n. 32.
- In extrajudicialibus Actibus non dicitur lis introducitur, p. 275. n. 45.
- Per extrajudicialem Actum beneficium nec res dicitur litigiola, ib. n. 46.
- Actus consecutivi non causant attentam, p. 288. n. 166.
- Actus jurisdictionales in electionibus incidentes Episcopo dumtaxat pertinent, p. 294. n. 30.
- Nisi consuetudine illud simul acquisiverit Capitulum, p. 294. n. 231.
- Extrajudicialis Actus non recipit appellationem suspensivam, p. 301. n. 13.
- Actus voluntariae jurisdictionis per comparitionem contradictoris efficiuntur contentiosi, p. 302. & 303. n. 32.
- Actus negativus secum trahit executionem, p. 308. n. 33.
- Actus contra legem prohibentem est nullus ipso iure, p. 314. n. 6.
- Actus, qui licet geri possunt lite pendente, possunt & post appellationem, p. 317. n. 45.
- Actus tendens ad favorem alicujus intelligitur parte opponente, p. 331. n. 75.
- Actus nullus aliquos an pariat juris effectus, & quos remittit, p. 394. n. 14.
- Annulatus Actus in favorem alicujus subintelligitur illa conditio si voluerit ille, in cujus favorem actus annullatur, p. 402. n. 135.
- Actus gesti inconsulto patrono qui revalidentur subsecuro, & superveniente patroni concessu, remittit, p. 403. n. 138.
- Exercens unum vel plures Actus ratione juris universalis, quod quis praetendit sibi competere, sit extensio ad alios Actus & personas, dummodo non diversus, p. 424. n. 119.
- Actus possessorii per retentionem in una particula muti conservatur quasi possessio in toto muro, ibid. num. 132.
- Actus non attribuitur exequenti, sed mandanti & ordinanti, p. 514. n. 26.
- Illud quod venit in executionem Actus inappellabilis, pariter inappellabile est, p. 514. n. 27.
- Actus apprehensus si non potest consequi ob resistantiam condemnati, compellitur per carcerem ad praestandum patientiam, p. 539. n. 86.
- Actus non attribuitur exequenti sed mandanti, p. 545. n. 54.
- Ex Actu nullo amittitur & acquiritur possessio, p. 575. n. 106.
- Actum post aliquem terminum qui facere non potest, tamen potest iam factum declarare, p. 644. n. 129.
- Actus omnes humani a tribus dependent, nempe, potestate, voluntate, & modo, qui est ordo ad finem, p. 946. n. 7.

L 11

Actus

Index Rerum,

Actus non dicitur factus in præjudicium illius cui principaliter non obstat, sed secundario, pag. 655. n. 17
 Actum gerens submittit legibus & conditionibus ejusdem, p. 657. n. 57
 Actus totus propter excessum non vitatur in divisibilibus, p. 666. n. 205
 Actus non dicitur perfectus, si est partim factus, & partim non, p. 669. n. 253
Administratio, Administrator.
 Administratoribus appellatio denegatur à sententia reddendæ rationis propter odium, quo habentur à jure ob non redditam debito tempore, p. 260
 Et in favorem Administrationis reddendæ à jure consideratum, p. 260. n. 24
 Administrator condemnati non exhibens rem, in quem executio est faciendâ, compellitur omnia juris rigore, p. 320. n. 93
 Administrator aut tutor si nolit exhibere rem domini in qua fit faciendâ sententiæ executio, incarceratur quouque exhibeat, p. 537. n. 53
 Administratores si sint contumaces exhibere rem loci pii, quod fit faciendâ sententiæ executio, potest executor compellere, p. 590. n. 165
 Administrator condemnatus nomine officii, si non est vitiosus possessor, lite pendente potest respectu suæ personæ executionem impedire, quia comparat tunc ut alius extraneus, p. 589. n. 276
 Administrator licet non exprimat actum facere nomine administratorio, tamen si exprimat causam tangentem administrationem, videtur nomine alieno facere, p. 590. n. 187
 Administrator seu Captarius ad restitutionem ovium seu vaccarum si opponat executioni, naturaliter aliquas perisse admittendus est, & quæ sufficiat probatio, p. 721. n. 62
 Et quid in Caprario qui pro custodia mercedem recipit, p. 621. n. 73
Adrianus VI. Vide Bulla.
 Adrianus VI. concessit Carolo V. Imperatori nostro, & ejus successoribus jus presentandi Episcopos Hispaniæ, quia antea providebantur ad supplicationem Regum, p. 432. n. 236
Advocatus.
 Advocatorum error damnatur appellantium conditionaliter, puto hoc & quatenus non concedas, appello, & judicis non expectata determinatione recurunt ad Senatum per viam violentiæ, p. 259. n. 2. & n. 6
 Advocatus, Licentiat, Doctor aut etiam Baccalaureus an pro debito civili possit incarcerari, p. 175. n. 74. & 75
Edificium.
 Edificium post nuntiationem, & præceptum judicis revocatur eodem privilegio, quo attentata appellatione pendente, p. 263. n. 4
Egidiana constitutio.
 Egidiana prohibens appellationem in possessorio, intelligitur etiam, ubi alias permilla erat, pag. 289. n. 182
 Egidiana constitutio decernit, hodie licere exequi primam sententiam latam super quolibet remedio possessorio etiam appellatione pendente, pag. 451. n. n. 71
 Egidiana constitutio est coarctata & limitata ad certas causas, & certas personas, p. 451. n. 72
 Egidiana non habet locum nisi in statu Ecclesiastico Sedi Apostolicæ subiecto, p. 451. n. 73
 Egidiana non habet locum inter personas Ecclesiasticas, p. 452. n. 74
Æqualis.
 Æquales in dignitate in proprio territorio sibi invi-

cem præferuntur, p. 243. n. 59
Æstimatio, Æstimator.
 Æstimatio succedit loco rei, & ipsam representat, p. 613. n. 208
 Æstimatio & rei verus valor, ubi evidenter sit probatum, & ab adversario nihil quod enervet verificetur, executor si aliter taxet poterit appellare ex capite injustitiæ notoriæ, p. 618. n. 30
 Æstimatio rei & fructuum in re judicata quando crederat, p. 626. num. 137
 Æstimatio non crescit post fructuum consumptionem, quia tunc debitor non fructuum sed æstimationis, ib. n. 141
 Æstimatio rei si fit faciendâ per petitos executor illos querat, & quæ præ oculis habere debet, ibidem n. 144
 Æstimatores nominati semel suscepto negotio compelluntur per executores si reculent taxare, ibidem n. 145
 Æstimatoribus discordantibus in æstimatione, executor compellit partes ad tertium nominandum, vel in defectum ipse executor nominet, ib. n. 146
 Æstimatores aut ob imperitiam, inimicitiam, aliamve justam causam possunt recusari, ib. n. 147
 Æstimatoribus reculatis partes compellit executor de idoneis conveniendis, alias ipse executor potest eligere, ib. n. 148
 Æstimatorum petitorum declaratione, auctore, ex-ecutore, confirmante, non admittitur appellatio suspensiva vel ut ab ipsa executione, ib. n. 149
 Æstimatorum de materia (qui *Alarifes* dicunt) à civitate, electorum, & an reculari possint, & ab eorum taxatione & judicio appelletur, remissivè, p. 627. n. 150
Agens.
 Agens ad debitum conditione non impleta & succumbens, poterit illa impleta iterum agere, p. 127. num. 8
 Agere improprie dicitur, qui exceptione utitur, p. 228. num. 13
 Agendi tempus an iudex possit limitare, & aliter ponere perpetuum silentium, p. 231. n. 59
 Agens sine interese non auditur, nec à refectione appellat, p. 234. n. 90
 Agens privilegiata via sententiam contra se reportet, appellat suspensivè, si autem Reus illam reportet, non quia in utroque diversa favoris militat ratio, p. 359. n. 26
 Agenti ad eandem rem super qua possessor alteri condemnatus est restituere, non præstatur cautio, quia illius interese ab uno vel ab alio possessore vindicare, p. 572. n. 71
 Agenti contra possessorem ad rem quæ alteri jam est per sententiam adjudicata, allegante possessionem transferre in duriorum adversarium, an sit cautio præstanda, ib. n. 74
 Agenti interdicto uti possidetis, & succumbenti, volenti postea agere ex nova turbatione contra eundem reum an ei obstat exceptio rei judicatæ, p. 640. n. 71
Alienatio.
 Alienationis immobilium prohibitio, & mobilium permissio, si simul conjungantur, prohibitio ad se trahit permissionem, p. 214. n. 18
 Alienatio in fraudem paratæ executionis ex actione personali an requirit rescissionem, p. 661. n. 113
 Alienatione facta cepto judicio super actione personali, executio fit in tertium possessorem, ibidem num. 114
 Alienatio facta dumtaxat in fraudem creditoris, scilicet ante motam litem super actione personali, requirit rescissionem, ib. n. 115
 Alienatione

& Verborum.

Alienatione facta in clericum, vel alium, simulate, ita ut appareat rem non exire de potestate conventi, vel conveniendi, etiam in illum per laicum iudicem fiet executio, ib. n. 117
 Alienatione dolosa verificata in tertium fit executio, ib. n. 118
Alimentum.
 Alimentorum sententia non suspenditur per appellationem, p. 199. n. 83
 Per absolutionem ab excommunicatione habilitatur quis ad alimenta animæ, quibus erat privatus, ibid. n. 84
 Alimenta corporalia non directò sicut alimenta spiritalia vitam præstant directò, ib. n. 85. & 86
 Alimento spiritali animam privari, major est dolor, quam corporali corpus privare, ib. n. 63
 Ab alimentorum sententia continente excessivam taxationem an appelletur, p. 222. num. 124. remissivè, & num. 125
 Alimentorum præstatio celerem executionem desiderat, p. 334. ib.
 Alimenta præstare condemnatus, non auditur in prosecutione appellationis, nisi prius solvat alimenta, ib. n. 2
 Ab alimentorum sententia prohibetur appellari quoad effectum suspensivum tantum, non quoad devolutivum, ib. n. 2
 Alimentatio satis consulitur sublata dumtaxat appellatione quoad effectum suspensivum, quo procedunt rationes, quibus ab alimentorum sententia negatur appellatio, ib. n. 5
 Ab alimentorum sententia denegatur suspensiva appellatio, non solum quando omnia alimenta petuntur: sed & quando eorum pars tantum petitur, ut vestitus, habitatio & similia, ib. n. 7
 Alimentorum à sententia appellatio denegatur, non solum quando proceditur principaliter, sed etiam quando incidenter ad illa actum est, p. 335. n. 8
 Alimenta petita à paupere habent privilegium, ut per appellationem non suspendantur, quando petuntur à paupere, secus si à divite in quo cessat ratio prohibitionis & privilegii, ib. n. 9
 Alimenta futura temporis petita hoc habent privilegium, ut præstatio non suspendatur per appellationem, secus alimenta præteriti temporis quia jam semel evasis periculum, ib. n. 10
 Alimenta futura dicuntur etiam ea quæ debentur à die motæ litis, ib. n. 11
 Inter alimenta præterita & futura dispar est ratio, & sic, in istis summarie procedatur, in illis vero non, ib. n. 12
 Alimenta quando petuntur officio judicis, non admittuntur appellatio suspensiva, secus quando jure actionis, quia tunc admittitur, ib. n. 13
 Quæ distinctio procedit in inope petente alimenta, ibid.
 Reprobatur opinio Petri Surdi, ib. n. 14
 Alimenta quæ officio judicis petuntur, jure naturali debentur, in petitis jure actionis solum jus civile operatur, p. 336. ib.
 Alimenta ut lite pendente præstentur pauperi habenti pro se sententiam, tria requiruntur copulativè, ibid. n. 15
 Alimenta quando petuntur jure actionis, judicium non est summarium sed ordinarium quod datur appellatio, ib. n. 16
 In legato pro alimentis agitur jure actionis, ib. n. 16
 Alimenta petens, si reportet contra se sententiam negativam potest licitè appellare quoad utrumque effectum, ib. n. 18
 Alimenta petita vigore contractus, quo fuere promissa ei, cui jure naturali, & officio judicis debeantur, puta filio, patri & similibus, an à sententia lata pro

illis prædandis admittunt appellationem suspensivam, ib.
 Ad alimenta ubi agitur virtute contractus per illam, cui jure naturali debentur pariter appellationem careere suspensivo, defenditur, ib. n. 25
 Alimenta deducta in contractum ab eo, cui jure naturali debebantur, non novandi animo, sed potius ad illius corroboracionem, additamentum, & maiorem securitatem, & cautionem, non amittunt suum privilegium competens ex officio judicis, p. 337. num. 38
 Ad alimenta quando agitur ex utraque obligatione; una admittens appellationem, alia excludens illam (prout est officium judicis) hæc illi detrahit, ibid. n. 45
 Alimenta quæ judicis officio debeantur, si in obligationem deducantur, animo novandi officium judicis competens pro illis (quæ novatio expressè hodie requiritur) evanescit officium judicis, & remanet sublatum, & sic ex contractu agendum est, & jure actionis, ib.
 Alimentorum promissio (cessante novatione) obligationi à lege indictæ accedit accessorie, & ita ejus natura vestitur quoad appellationis prohibitionem, p. 338. n. 45
 Alimentorum à sententia diffinitiva prohibita appellatio quoad suspensivum multò fortius prohibita intelligitur ab interlocutoria, ib. n. 46
 Ab alimentis ad dotem valere argumentum, plures affirmant, ib. n. 47
 Ab alimentorum sententia sicut non licet appellare, ita in causa dotis non licere plures affirmant, quod auctor non nunquam vidit praticari, ib. n. 48
 Alimenta in causa dotis an sint pendente appellatione ministranda, vide ib.
 Alimentorum à sententia reformatoria appellationi emissa an sit deferendum, ib. n. 49. remissivè.
 Alimenta nimis taxata in eadem sententia, qua quis ad eorum præstationem condemnatur, an admittant appellationem quoad utrumque effectum, ib. n. 50. ubi opinio Avendani reprobat.
 Alimentorum taxatio facta in sententia stat accessorie ad illorum condemnationem, & sic regulatur ab ejus natura quoad appellationis prohibitionem, ib.
 Alimentorum taxatio facta in eadem sententia, si admittet appellationem, nunquam potest effugere periculum, quod ex dilacione à jure consideratur, ib. n. 53
 Alimenti, seu alimentantis crescente, vel decrescente patrimonio, etiam post factam condemnationem, & taxationem à iudice, an crescant, vel decrescant alimenta, p. 339. & 340. n. 71. remissivè.
 Alimentario, seu portionario exigenti annuatim alimenta, aut portionem ab antiquo legitime constitutam, si mora lis super reformatione, quia puta, vel aucta est res super qua portio est constituta, vel alia bona quæ sunt alimentarius, p. 343. n. 11. quibus casibus potest agi ad reformationem portionis & alimentorum, ib. n. 12. remissivè.
 Alimentorum reformatio idem in effectu est, ac si sententia lata fuerit contra alimenta petentem, cui ab hac negativa permittitur appellare quoad utrumque affectum, ib. n. 14
 In favorem congruæ aur alimentorum assignatione, inducitur est privilegium, & ratio prohibendi appellationem suspensivam, ib.
 In favorem alimentarii quod est introductum, non debet in ejus damnum retorqueri, ib. n. 15
 Alimentorum privilegium non admittendæ appellationis suspensivæ procedit, non solum quando sententia lata est pro omnibus alimentis præstandis, sed etiam pro aliqua parte ipsorum, p. 344. n. 24

Index Rerum,

Alimentorum augmenti sententia multo fortius excludit appellationem suspensivam, p. 345. n. 39.
Alimentarius quamvis consenserit taxationi alimentorum facta per rem iudicatam, semper poterit petere augmentum si reditus decreverint, vel alia iusta causa, ib. n. 40.
Alimenta crescunt & decrescunt crescente, vel decrescente patrimonio alimentati, vel alimentantis, etiam post sententiam & iudicis taxationem, p. 556. num. 97.
Etiam si taxationi consenserit, ib. n. 98.
Alternativum.
Una pars Alternativa alteram declarat, p. 73. nu. 284.
Natura ejus Alternativi, quod solum remanet in dispositione, attenditur, p. 223. n. 142.
Analogum.
Analogum per se sumptum fiat pro priori significato, p. 204. n. 3.
Anima.
Animarum cura continet magnum periculum, cum sit ars artium, p. 289. n. 172.
Anniversarium.
Anniversaria & funeraria incerta non considerantur ad valorem fructuum beneficii, p. 604. n. 80.
Nisi hæc emolumenta incerta sint solita locari singulis annis, ib. n. 81.
Appellatio. Appellatus.
Appellatio, quatenus est defensio, à jure naturali provenit, p. 17. n. 81.
Appellatio non denegatur excommunicato, quia est defensio, ib.
Formalitas, & solemnitas Appellationis est inducta à jure positivo, ib.
Appellatio est præsidium innocentie, inventa ad subveniendum oppressis, & corrigendam iniquitatem iudicis, ib. n. 82.
Deferre, vel non deferre Appellationi, vel abstinere à receptione Appellationis, vel deseri, est quid facti absque adminiculo jurisdictionis, p. 34. n. 211.
A nimis brevi termino Appellationi non deferentem vim fieri, declarat Senatus, p. 41. n. 277.
Appellare per viam violentiam, duo sunt repugnantia, si enim Appellare; quomodo per viam violentiam? per viam violentiam: quomodo Appellare? p. 47. n. 331.
Appellatio est necessaria, ad fundandum recursum per viam violentiam, p. 58. n. 64.
Et si Appellatio non adest, vel minus legitima, quod remedium sit adhibendum, p. 59. n. 72.
Appellatione conditionaliter proposita (nisi concedas, &c.) non expectata iudicis interlocutoria, ad Senatum confugiens regium, quod decretum reportabit, & quomodo consulendus, ib. n. 73.
Appellare licet etiam excommunicato, ut reo necessario in appellatione, p. 64. n. 151.
Extrajudiciali appellatione uti non potest excommunicatus, ib. n. 152.
Deferre, vel non deferre appellationi, non facit jus inter partes, nec quoad iudicem ad quem, p. 67. n. 188.
A delatione appellationis in via executiva regulariter appellatio est legitima, & quem parat effectum, p. 69. n. 228.
Appellatio sui natura supponit iudicem si tamen interponatur à iudice extrajudicialiter præcedente, dicitur extrajudicialis, & distincta à judiciali, p. 71. n. 261.
Appellationis delatio, seu non, est de appendix primæ instantie, & ideo ejus statutis, & stylo subjacet, p. 81. n. 7.
Appellatio est de ordinariis iudiciis, & ideo stylus & jus illius, à quo proponitur, est attendendus, ib. num. 8.
Appellationi in dubio deferendum est, p. 82. n. 31.

Innovare non debet iudex, sed superferere in executione, ubi est dubium juris, vel facti, an Appellatio teneat, ib. n. 32.
Delationi Appellationis si patiat dubium, etiam ubi regulariter est prohibita, deferendum est, ib. n. 33.
Prohibitio Appellationis in possessorio, &c. est limitatio regulæ, & per admissionem in ea in dubio redimus ad eandem regulam, ib. n. 34.
In Appellatione licet requiratur expressio nominis iudicis ad quem, tamen sufficit nomen dignitatis exprimere, ut in exemplis, p. 97. n. 17.
Appellare licet à repetitione vel delatione Appellationis, quemadmodum à repetitione alicujus articuli, p. 101. n. 1.
Appellare non licet à iudice faciente id, ad quod præcisè faciendum compellitur, p. 102. n. 5.
Appellari non potest à permissione data à iudice requisito per literas alterius, ut in sua jurisdictione aliquid exequatur, ib. n. 6. & 7.
Appellari non potest ab actu, à quo executio emanat, sicuti nec ab executione, ib. n. 13.
Appellari non potest, nec supplicari à decreto Regis Senatus vim fieri declarantis, vel negantis, nec alius datur recursus, ib. n. 12.
Appellari non potest ab executione decreti Regis Senatus, & ejus executore, qui est iudex Ecclesiasticus, cui decretum dirigitur exequendum, ib. n. 13.
Appellatio à repetitione attentatorum non admittitur quoad suspensivum remissivè, p. 103. n. 20.
Appellatio est licita à revocatione interlocutorie executioni mandata, absque causæ cognitione facta, p. 109. n. 52.
Quando Appellatio ab interlocutoria legitima est, commodius remedium est decretum conditionale, seu tertium genus proferre à Senatu Regio, quam simplex violentie decretum, ib. n. 59.
Appellatio sequitur executionem & acta; ac ea tantum dicuntur attendenda, quæ sunt post Appellationem aut intra tempus ad appellandum, p. 110. n. 71.
Appellatio non videtur renuntiata per comparitionem Appellantis coram iudice à quo, gravamen reponi petentis, quia non agit actum contrarium, ibidem n. 80. & 85.
Appellatio censetur renuntiata per comparitionem Appellantis coram iudice à quo, ib. n. 76. etiam si iudex nihil provideat, ibid. n. 77. declarat ut infra, ib. n. 80. & 81.
Appellatio non dicitur renuntiari per comparitionem Appellantis si comparitio admissa non fuerit, p. 111. num. 83.
Appellatio quando censetur per comparitionem renuntiari, vide plures casus remissivè, ib. n. 84.
Appellans comparens coram iudice à quo ad intimandum decretum conditionale, non renuntiat Appellationi interpositæ, nec facit actum præjudicium, ib. n. 86.
Appellans sicut in multis casibus potest tacite appellationi renuntiare, ita & ejus procurator, licet expressè non possit, ib. n. 96. & 101.
Appellatio est legitima ab Episcopo visitante exemptum, p. 116. n. 35.
Appellatio legitima suspendit effectum sententiæ, & jurisdictionem etiam in sententia secum habente executionem, ib. n. 39.
Appellatio, ubi extrajudicialiter apponitur, suspensivo effectu caret, p. 121. n. 19.
Appellatio à merè interlocutoria sententia omni jure prohibita est, p. 138. n. 2.
Appelletur de jure canonico non solum à diffinitivæ vim habente sententia, & damnum irreparabile continente, aut causæ principali præjudiciali, verum etiam à merè interlocutoria, ib. n. 3.

Hodie

& Verborum.

Hodie attenda dispositione Conc. Trid. sess. 24. de reform. c. 20. non appellatur à merè interlocutoria, sed ad diffinitivæ vim habente, damnum irreparabile continenti, vel præjudicium gerente causæ principali, ibid. num. 4.
Idem in causis criminalibus disposuit Conc. Trid. sess. 13. de reforma. c. 1. in fin. ib. n. 5.
Appellare non licet de jure civili, & regio ab interlocutoria, nisi à diffinitiva, & diffinitivæ vim habente, vel damnum irreparabile continente, ib. n. 7.
Appellatione interposita ab interlocutoria vim diffinitivæ habente, vel damnum irreparabile continente, vel præjudiciali causæ principali non fit delata, processus trahitur ad Senatum permisso legis Regiæ dictæ, ib. n. 8.
Appellare non licet à citatione valida verbali, etiam jure civili, ib. n. 9.
Appellare non licet à citatione virtute rescripti emanata, sed præcisè citatus teneretur per se vel per procuratorem comparare, suas exceptiones allegando, ib. n. 10.
Appellatio à citatione reali non datur saltem quoad effectum suspensivum, ib. n. 12.
Alia est Appellatio à captura, alia à præcepto de capiendo, quod est ipsa citatio realis, ib. n. 12.
Appellatio nullatenus erit admittenda à præcepto de capiendo, seu incarcerando, ad effectum suspendendi executionem ipsius, ib. n. 13.
Appellatio si reum relaxaret à captura, frustratorium esset, carceres adificare, p. 139. n. 15.
Appellatio datur à matè formata inquisitione, videlicet, in casu, quo non debuit formari; secus est si ex capite ignorantie malè formata dicatur, à qua non appellatur, ib. n. 18.
Appellare licet à citatione civili continente breviorum terminum, quam oportebat concedi, ib. n. 19.
Appellare licet à citatione verbali vel civili peremptoria, qua dilaciones abbreviantur, ib. n. 20.
Appellare licet à citatione verbali facta ad locum non tutum, ib. n. 21.
Appellare licet à citatione reali vel captura, quando captus ducitur in locum suspectum, & non tutum, ib. n. 12.
Appellare licet à citatione verbali, à non citando, veluti quando delegatus cognoscens virtute rescripti contra unum in eo contentum, citat alium non contentum, etiam virtualiter, ib. n. 23.
Appellare licet à iudice non admittente legitimas exceptiones, ib. n. 24.
Appellatio admittitur in articulo præjudiciali, quando contingit five in litis processu, five in executione, p. 141. n. 48.
Appellatio licita est à non admissa exceptione defectus mandati, ib. n. 55.
Appellatio licita etiam ab interlocutoria, qua declaratur, tutorem esse vel non legitimum, ib. n. 56.
Appellare licet à declaratione iudicis dicentis aliquem esse heredem, vel non, cum beneficio legis inventarii, aut sine eo, ib. n. 57.
Quod intellige in sententia, quæ incidenter hoc declarat, ib. n. 57.
Appellatio licita à sententia, qua iudex incidenter declarat, testamentum, vel instrumentum, vel processum vel actum nullum, est principaliter declaratur, dicitur diffinitiva, ib. n. 58.
Appellatio legitima à declaratione ordinarii declarantis in provisione beneficii seu capellanice proximioribus consanguineis conferendæ ex ipsa fundatione, non esse oppositorem propinquirem, vel in eo non adesse qualitates requisitas à fundatore, & non delata, vim fieri Senatus Regius declarat, p. 142. num. 69.

Salgado de Protec. Reg.

Appellationi interpositæ à denegatione copiarum actorum si non deferant, iudex vim facere declaratur, ibid. num. 60.
Appellatur licite à sententia, qua exceptiones oppositæ à tutore nominato ad se excusandum rejiciunt, etique non deferens iudex vim facit, ib. n. 63.
Appellare non licet à nominatione tutelæ, remissivè, ib. n. 66.
Appellatio an licita sit ab exceptionibus oppositis remissivè, ib. n. 67.
Appellans à reiectione exceptionis tenetur eam justificare, & probare, alias gravamen non iudicatur, ib. num. 69.
Appellatio dicitur justificata à denegatione induciarum deliberatariorum, p. 143. n. 71. à denegatione copiarum actorum communium, ib. n. 72.
Appellatio legitima dicitur à processu ad ulteriora per iudicem recusatam, & justificata, licet causæ reculationis probatæ non sint, ib. n. 73.
Appellatio justificata dicitur à reiectione exceptionis oppositæ & in continenti ejus probatione oblata, ibid. num. 74. & 75.
Appellatio interponitur non solum à reiectione exceptionis, verum etiam non admittitur ejus probatione, ib. n. 76.
Appellatio justificata dicitur à reiectione exceptionis peremptoria, cujus probatio in continenti oblata fuit, ib. n. 77.
Appellatio à reiectione exceptionis cujus probatio oblata fuit, suspendit, devolvit, & attentata inducit, ib. num. 78.
Appellatio non erit legitima in casibus, quibus in arbitrio iudicis est; exceptionem oppositam referre, licet ejus probatio in continenti offeratur, ibid. n. 80.
Appellatio interposita à gravamine illato juris præsumptione, puta, à sequestro etiam non expressa causa legitima & justificata est, ib. n. 84.
Appellatio interposita causa probabilis, & verosimilis, legitima est, p. 144. n. 85.
Appellatio legitima est à reiectione exceptionis reculationis, & à processu ad ulteriora reculatione opposita facta, ib. n. 86.
Ab articulo præjudiciali causæ principali licita est Appellatio, ib. n. 92.
Appellatio licet ab arbitris juris, ib. n. 95.
Appellatio à decreto negativo torture licita an sit, & non deferre, vim fieri declaratur, p. 145. n. 104.
Appellare non licet à decreto negativo torture, resolvitur à nonnullis, ib. n. 106.
Appellare licet à decreto negativo torture pro veriori opinione, resolvitur Author, ib. n. 108.
Appellatio omni jure licita est à quibuscumque interlocutoris respicientibus merita causæ, & negotium principale, ib. n. 109.
Appellatio à torture decreto interposita tempore executionis, quo ad notitiam pervenit condemnati an suspendat, affirmant nonnulli, ib. n. 110. & contrarium Author, ib. n. 111.
Appellatio à comminatione torture licita est, ibid. & n. 112.
Appellatio legitima à sententia interlocutoria, quæ secum trahit paratam executionem de jure est, ibid. n. 113.
Appellatio legitima à sententia excommunicationis per decretum interlocutorium prolata, ib. n. 114.
Appellatio legitima à sententia, qua pronuntiat super compromittendo vel non ex forma statuti, ibid. n. 124.
Appellatio ab interlocutoria gravamen continente reparabile, si tamen cum difficultate magna reparatur, p. 146. n. 115.

L 11 3.

Idem

Index Rerum,

Idem si per appellationem à diffinitiva non repetatur in totum nec perfecte, p. 146. n. 116
 Appellatio legitima ab interlocutoria tangente negotium principale, vel substantiam ipsius, ibidem n. 117
 Appellatur legitime à concessione termini, si causative pars gravatur, n. 120
 Appellatur legitime à denegatione termini ad probandum, & tali appellatione non deferente iudice vim fieri declarat Senatus, ib. n. 122
 Appellatio legitima à denegatione dilationis petitiæ procuratorem, nomine filii patrimonialis se opponentis beneficio patrimoniali vocato ad certiorandum cum sit in linguinis, ut veniat ad examen, ib. n. 123
 Appellatio legitima à coactione tertiorum à iure præscriptorum, veluti ad præsentandum patrono datum, vel consanguineo ad retrahendam rem patrimoniam, vel familia, ib. n. 124
 Appellatio generaliter licita ab abbreviacione termini sine causæ expressione, ib. n. 125
 Appellatio legitima ab hac sententia terminum brevem, seu minus longum assignante, ibidem. n. 119
 Appellatio licita à iudice dante copiam articulorum producendi testes, p. 148. n. 144
 Appellare licet à denegata remissoria ad testes examinandos, ib. n. 145
 Appellare non licet à concessione remissoriæ ad examinandos testes in civilibus causis, ib. n. 146
 Appellare licet à tali concessione remissoriæ in causis criminalibus, ib. n. 147
 Appellare non licet à tali concessione remissoriæ in casibus, quibus iudex concedere potest, secus in casibus quibus non potest, ib. nu. 148. & quales isti sint remissive, ib. n. 149
 Appellatio licita ab admisione vel reiectione testium, an scilicet tales testes admittendi, vel non admittendi, ib. n. 150. quia est interlocutoria continens damnum irreparabile, ib. n. 151
 Appellatio prohibita à diffinitiva non censetur prohibita ab interlocutoria rejiciente testes, vel admittente, ib. n. 152
 Licita est Appellatio in omnibus casibus, in quibus iudex sua interlocutoria admittit testes post lapsum termini probatorii, vel testes inhabiles, ibidem n. 153
 Appellatio emissa iudice non admittente exceptiones, vel repulsi contra personas testium maxime si essent admittendæ, legitima est, ib. n. 155
 Appellatio legitima à denegatione publicationis testium, p. 149. n. 158
 Appellatione interposita à negata publicatione sententia est nulla, secus si appellatio non sit interposita, ib. n. 159
 Appellatio admittenda est à receptione testium facta post publicationem, partis oppositione non obstanti, ib. n. 162
 Appellare non licet ab eo quod quis procuravit fieri, ib. n. 166
 Appellatio non admittitur in relatione iuramenti, & sententia diffinitiva super ea lata, quando actor defert iuramentum reo, & reus recusans id iuramentum actori refert, ib. n. 167
 Appellare licet à delatione vel relatione iuramenti à parte parti delati, quando exceptiones legitime opponuntur ad non deferendum seu referendum, & tamen compellitur deferre, vel referre, p. 150. n. 168
 Appellatio legitima ab intricacione processuum, & præposicione ordinis judicialis, ib. n. 172
 Appellatio ab interlocutoria annotationis bonorum

legitima est, p. 152. n. 187
 A reiectione vel admisione appellationis, an admittatur appellatio, remissive, ib. & admitti resolvitur, p. 153. n. 194
 Et distinctio proponitur remissive, ib. n. 194
 Appellare licet ab interlocutoria, sive negativa, sive affirmativa, concurrentibus qualitatibus Concilii. Trid. sess. 24. cap. 20. ut in exemplis, ib. p. 144. n. 212. & 213
 Appellatio ab interlocutoria eximit appellentem à jurisdictione iudicis à quo, p. 155. n. 223
 Appellatio à lege reprobata non juvat appellentem, nec manus ligat iudicis à quo, ib. n. 225. & à processu ejus appellatur, ib.
 Appellatio ab interlocutoria mera non suspendit jurisdictionem iudicis à quo, ut supra, secus si non sit mere interlocutoria, sed qualificata, qualitatibus Concilii, supra quia tunc suspendit, ib. n. 226. & habet utrumque effectum, ibidem num. 227. & n. 134
 Appellans à sententia interlocutoria vim diffinitivæ habente, tenetur servare formam, cap. cordi, sicut appellans à diffinitiva, ib. n. 228
 Appellatio ab interlocutoria continente damnum irreparabile per diffinitivam suspendit jurisdictionem, & causat attentatum, ib. n. 230. idem si continet damnum irreparabile cum difficultate tamen, ib. n. 231
 Per Appellationem ab interlocutoria continente damnum irreparabile vel reparabile cum magna difficultate, taliter suspenditur iudicis à quo jurisdictione, ut non sit necessaria inhibicio, ibidem num. 223
 Appellatio ab attentatis legitima, & idem ea interponenda de novo post appellationem à diffinitiva, & ut reponi possit Senatam Regium adire cautela traditur, p. 156. n. 245
 Alia plures interlocutorie, quarum Appellationes an recipi debeant proponuntur, remissive, ibidem n. 146
 Appellatio conditionaliter, & à nondum illato gravamine non tenet, p. 159. n. 3.
 Potens aliquid fieri, & quatenus non fiat, Appellat statim, non valet Appellatio, ib. n. 6.
 Appellare non potest non gravatus, ib. n. 9
 Appellare à gravamine, pro ejus causa assignare, omnes, quæ ex actis possent colligi, non sufficit, ib. n. 14
 Appellatio conditionaliter emissa non tenet, quia nulla causa gravaminis potest in ea exprimi, p. 160. n. 16.
 Appellatio conditionaliter emissa dicitur à futuro gravamine; quæ non admittitur, ib. n. 17
 Appellatione deficiente non est dabilis recursus ad Senatam, etiam in iis casibus, quibus alias de jure licita foret, p. 162. n. 43.
 Appellatio, peto revocationem gravaminis, non nisi revocet, Appello, tenet, si super legitimo gravamine interponatur, p. 162. n. 44.
 Appellationi etiam in casibus alias permixtis, si nulliter proponatur, non deferatur, quomodo Senatus decernat, ib. n. 51
 Appellatio juris solemnitatibus carens, nec dicitur Appellatio, omnibusque juris effectibus evacuat, ib. n. 52.
 Appellatio nulla sicut caret effectu, ita & nomine, ib. n. 55
 Appellans absens si post viginti dies à tempore late sententiæ Appellat, præsumitur esse intra decem, p. 163. n. 60
 Appellari potest petendo revocationem gravaminis, à denegata appellari, etiam ultra decem dies à tempore

& Verborum.

causæ gravaminis, ib. n. 71.
 Appellans in extrajudicialibus debet omnino Appellationem interponere intra decem dies, ib. n. 72.
 Ab Appellatione exclusus in actibus extrajudicialibus ob lapsum decem dierum datur querelæ remedium, p. 164. n. 73
 Appellatio sive ab interlocutoria, sive à diffinitiva requiritur in scriptis, ib. n. 75.
 Appellatio extrajudicialis in scriptis, requiritur, ib. n. 76
 Appellatio non dicitur in scriptis, si ad intimationem sententiæ respondeat condemnatus, quod Appellat, & quod tabellio illud in scriptis redigat, ibid. n. 77
 Appellatio ad intimationem sententiæ aliter in scriptis non præsentata, non causat attentatum, nec impedit executionem, ib. n. 78
 Appellatio si est omissa à iudice mandante deferti iuramentum parti, an ab ipsa delatione poterit Appellari, n. 165. & 166. n. 10. 11. & 17
 Omittens Appellare à sententia intra decem dierum citatione, ad videndum se declarari & denunciari, non poterit Appellare, p. 166. n. 12
 Appellari si non potest à prima sententia, ita nec à secunda idem continente, ib. n. 15
 Appellans à carceratione post decem dierum, debet allegare causam gravaminis de præsent, non de præterito, ib. n. 22
 Appellatio admittitur à decreto expeditionis executorialium sententiæ translatae in rem judicatam, breviter tamen contradicchio discutitur, p. 181. n. 181
 Appellatio ab injusta in carceratione quodcumque etiam post decem dierum admittitur, p. 188. n. 228
 Ab articulo præjudiciali causæ principali licita est Appellatio, p. 289. n. 244.
 Prohibitam qui dicit appellationem tenetur probare, ib. n. 244
 Appellatio à mandato de capiendo non suspendit capturam faciendam, p. 190. n. 255
 Appellatio à carceratione jam facta illam non reddit attentatam, nec ea pendente reus relaxatur, ibid. n. 259
 Natura Appellationis est omnia in præsentis statu conservare, p. 191. n. 261
 In prohibenda Appellatione ab excommunicatione variet loquuntur Doctores, & cautè legendi, p. 193. num. 5
 Appellatio ab excommunicatione, & aliis censuris non suspendit, sed devolvit, & quid devolutio operetur, ib. n. 6. & 7
 Appellatio prohibita à sententia intelligitur à diffinitiva, non ab interlocutoria, p. 104. n. 5
 Appellatio prohibita heretico quod ad diffinitivam dumtaxat intelligitur, non quoad interlocutoriam, ib. n. 8
 Appellatio ubi à diffinitiva prohibita est pariter censeri prohibita ab interlocutoria, & emergenti, defenditur, ib. n. 14
 Appellatio prohibita à causa principali, prohibetur etiam ab accessoriis, p. 205. n. 26.
 Appellatio ubi est prohibita ex natura causæ prout alimentis, &c. intelligitur prohibita ab incidentibus, ib. n. 27
 Appellatio si est prohibita à laudo, ita prohibetur à præambula compulsionis, ib. n. 30.
 Appellatio ubi est prohibita à principali, an ita intelligatur ab interlocutoria varii varia dixere, ibid. n. 31
 Appellatio ubi admittitur, quoad devolutivum, non potest dici, quod interlocutoria non possit reparari per appellationem à diffinitiva, p. 206. n. 39
 Appellatione prohibita quoad suspensivum tantum in

causæ principali, censetur prohibita ab interlocutoria super incidenti, aut emergenti articulo, ibid. n. 43.
 Appellatione prohibita in causa principali, prohibetur ab interlocutoria, etiam si alias ab ipsa licuisset Appellare, p. 207. n. 52
 Appellatio prohibita per statutum non intelligitur prohibita à sententia super incompetencia, ib. n. 56
 Appellationi ab eo, qui re integra Parochiali se opposuit termino edicti transacto non deferens an vim faciat, & an tertium decretorum genus detur, p. 267. n. 274
 Appellatio permittitur ab ordinato processu, etiam si causa principali non admittatur quoad diffinitivam, p. n. 66. & 69
 Appellatio devolutiva ubi à diffinitiva datur, non potest dici, gravamen interlocutoria non posse reparari per appellationem à diffinitiva, p. 210. n. 83
 Appellatio, ubi simpliciter à jure reperitur prohibita, intelligitur quoad utrumque effectum, ib. numero 85
 Appellatio ubi prohibetur in delectis, non intelligitur prohibita ab incidentibus, ib. n. 87
 Appellatione prohibita à diffinitiva ut causa principali quoad suspensivum, appellationi à qualibet interlocutoria regulariter deferendum non est, ibid. num. 93
 Appellatione prohibita à causa principali, quoad utrumque effectum, admittenda est à quolibet gravamine incidenti, ib. n. 94.
 Appellationi à tota sententia an sit deferendum, quæ partim prohibet, partim permittit appellare, p. 213. num. 1
 Appellationis permissio uti qualitas naturalis est cuiusque causæ, p. 215. n. 33.
 Appellationem non permissam in aliquo casu, qui asserit, probare tenetur, ib. n. 33
 Appellatio à sententia respectu possessionis ex leg. fin. Cod. de edicto Divi Adri. non admittitur, respectu autem fructuum & interesse sic, p. 217. num. 56. & 57
 Appellationi à sententia respectu possessionis momentaneæ minime deferatur, licet respectu fructuum sic, ib. n. 62
 Quod extenditur etiam respectu fructuum futurorum, ut in exemplo, ib. n. 63
 Appellationi à sententia adversam qualitatem habente circa idem, non esse deferendum à neutra parte sententiæ, regula constituitur, p. 219. n. 89
 Appellationi à sententia adversam qualitatem habente circa diversa capitula, partim deferendum, partim non, juxta uniuscuiusque qualitatis naturam, regula proponitur, ib. n. 87
 Appellatio prohibita super principali, intelligitur etiam prohibita super accessorio contento in eadem sententia, p. 120. n. 103
 Appellabilitas pendet ab eo, quod principaliter agitur, non ab accessorio, p. 221. n. 112
 Permittitur Appellatio, quando cum iudice, à quo non potest appellari; simul iudicat alter, à quo appellatur, ib. n. 123
 Appellatio non verisimilis, & habens contra se jus commune, non causat attentata, p. 229. n. 29
 Appellatione prohibita à causa principali, censetur prohibita ab incidentibus, ib. n. 34
 Appellans comparans coram inferiori, si protestetur dicto vel facto, non censetur appellationi renuntiare, p. 223. n. 69
 Appellatio ejus, cuius non interest, non admittitur, p. 234. n. 92
 Ad exhibendum condemnatus præcisè cogitur, & auditur Appellans, ib. n. 93

Index Rerum,

Appellatio non solum verbis expressis, sed etiam tacitis tolli solet, p. 135. n. 105.
 Appellatio est species defensionis, p. 236. n. 111.
 Appellatio proponenda est coram eo iudice, à quo appellatur, p. 253. n. 54.
 Appellationem an sufficiat præsentare in officio notarii postea legendam iudici, ib. n. 55.
 Appellationis prohibitio ex natura causæ, ut in alimentis, &c. est privilegium: quando verò ex odio, ut in contumace, confesso, &c. est pœna, p. 259. n. 9.
 Appellari nequit ne fiat, quod de jure fieri debet, ibid. n. 17.
 Appellari nequit à iuris dispositione, ib. n. 18.
 Appellationis prohibitio in Parochialibus, est privilegium, p. 289. n. 176.
 A collatione, electione, præsentatione, institutione, confirmatione quorumlibet beneficiorum, etiam simplicium extrajudicialiter facta Appellatio emissa non suspendit possessionis traditionem, nec in denegata delatione violentia adest, p. 290. n. 181.
 Appellatione remota si committatur causa possessoria intelligitur etiam remota in casibus specialibus, quibus licita erat Appellatio, ib. n. 183.
 Appellationem prohibens statum in possessoriis, operatur in casibus, quibus jure communi permilla erat, ib. n. 184.
 Appellatio ab articulo incidente in provisione simplicis beneficii ut admittatur, inquirat Rota an lis fuisse introducta, ib. n. 190. & 215.
 Appellatio per unicum præsentatum ad Parochialem laicorum reprobatum in examine causat attentatum, p. 292. n. 208.
 Appellatio non admittitur ab eo, quod facit major pars Capituli, ib. n. 227.
 Etiam si justificationis probatio in continenti offeratur, ib. n. 228. & quibus rationibus, ib. n. 227.
 Appellantes ab electione opposites contra personam electi, eligentis, vel eligendi præ oculis habeant formam cap. ut circa de electio. lib. 6. p. 295. n. 237.
 Appellatio ab actibus extrajudicialibus, an illos reddat judiciales, ita ut per eam res efficiatur litigiosa, p. 298. n. 284.
 Appellari prohibens statum ab interlocutoria aliqua intelligitur, etiam quando jure communi licita erit Appellatio, p. 289. n. 181.
 A factio merè voluntario Appellatio non permittitur, p. 302. n. 29.
 Appellatio si negetur à causa principali, pariter negata censetur à præambula compulsionem, p. 306. n. 7.
 Appellatione pendente parti & iudici non permittuntur, quæ ante Appellationem non poterant geri, p. 308. n. 30.
 Appellationi à mandato de suscipiendis ordinibus deferendum non est, p. 309. n. 41.
 Ab eo, quod fit per executionem canonicorum decretorum non licet appellare, ib. n. 44.
 A visitatione & morum correctione Appellatio, nec inhibito executionem suspendit, p. 310. n. 50.
 Appellatio removetur etiam per verba æquipollentia, p. 319. n. 77.
 Appellatio limitata ab uno articulo separato, non devolvit totam causam, p. 322. 323. n. 11.
 A iudice ubi tenetur procedere judicialiter, si simul extrajudicialiter tantum, licita est Appellatio, p. 329. n. 30.
 Commissio Appellationis super sententia alimentorum præsentium, aut futurorum datur cum clausula (sine retardatione præstationis alimentorum) vel [sine præjudicio legitimæ executionis.] p. 334. n. 4.
 In omnibus causis, quæ celerem expeditionem desiderant, Appellatio quoad suspensivum tollitur, ib. n. 6.

Appellationis prohibitio, & illius permissio ubi in uno subjecto concurrunt, hæc an prævaleat, p. 336. n. 24.
 Appellationis prohibitio in alicujus inducta favorem debet intelligi, si in favorem ejus lata sit sententia, secus si contra, p. 343. n. 16.
 Appellatio quasvis sit prohibita in remedio l. si. Cod. de edict. div. Adr. tamen permittitur quando sententia fertur contra auctorem, ib. n. 17.
 Appellatio permittitur quoad utrumque effectum à sententia qua declaratur non esse reformandam, nec minuendam portionem, seu alimenta jam antea constituta, ib. n. 18.
 Appellatio permilla à sententia denegante congruæ seu alimentorum reformationem, si alimentarius est in quasi possessione percipiendi, illi non officit, quia licet & Appellatione pendente privari non debet sua possessione, ib.
 Appellari si non potest à sententia lata ex jurisdictione ordinaria; pariter nec poterit appellari à sententia lata ex jurisdictione prorogata, p. 344. n. 26.
 Appellari si non potest ab aliquo propter dignitatem personæ vel alias, pariter nec poterit appellari si procedat ex jurisdictione prorogata, ib. n. 27.
 Qualitas & natura appellationis multoties valet, & alteratur ex modo procedendi, p. 352. n. 23.
 Appellari non licet, quando agitur de convertendo frumentum in ulum militum & subsidium annonæ, p. 358. n. 6.
 Appellatio prohibita in causa conventionis, an censetur prohibita in causa reconventionis, p. 359. n. 15.
 Appellanti ne tradatur possessio suo adversario, pariter nec ei tradenda erit, ib. n. 21.
 Appellationis favor prohibet in Parochialibus non est inductus propter provilum, sed propter Ecclesiam vacantem, & ita quocumque vadat Ecclesia vacans, replenda erit Rectore, qui tunc provilus reperitur, p. 360. n. 33.
 Appellationi à secunda sententia revocatoria primæ privilegiatæ, & executioni jam traditæ erit deferendum omnino, p. 361. n. 48.
 Appellatio emissa ab eo quod fit secundum juris decreta & determinationem, non suspendit, p. 371. n. 2.
 A præcepto de residendo beneficium residentiam requirens non datur Appellatio, ib. n. 3.
 A iudice jurisdictionem exequente non permittitur appellare, ib. n. 4.
 Appellationem non esse admittendam ab eo, quod fit secundum juris dispositionem & canonica decreta, qui probent, ib. n. 5. & à n. 1.
 Appellationi contra juris clari dispositionem ut frivola non est deferendum, ib. n. 7.
 Appellari non potest, ne fiat quod de jure fieri permittitur, ib. n. 9.
 Licet quod est fieri ante appellationem, & post illam fieri potest, p. 371. n. 16.
 Appellatio à juris dispositione & determinatione non est licita, ib. n. 18.
 Appellatio ubi non admittitur à sententia, pariter nec ab ejus executore, aut executione, ib. n. 19.
 Appellatio à sententia legali est contraria juri, & per consequens frivola, cui nec deferitur, nec causat attentata, ib. n. 21. & sub n. 26.
 Appellationi à sententia legali jus resistit, habetque contra se juris præsumptionem, & ideo non causat attentata, ib. n. 22.
 Appellanti à monitorio, ut intra certum tempus accedat ad recedendum, resistit jus commune, & potest Episcopus ea non obstante ad executionem procedere, ibid. num. 23.
 Appellanti à correctione resistit jus, ac interim non causatur attentatum, ib. n. 24.

Appel-

& Verborum.

Appellatione pendente interposita Canonicum à Capitulo imponente honestam correctionem, seu etiam à correctione per ordinariam, potest ad executionem devenire, quia dicitur frivola, ib. n. 25.
 Appellatio frivola dicitur interposita ab interlocutoria expressa minus legitima causa, aut à jure improbata, ib. n. 26.
 Appellari licet à denegante beneficium concessum per jus commune, quia ubi denegatur juris communis observantia, gravamen inferitur, ib. n. 27.
 Appellatio innotuit iustitiæ, ib. n. 28.
 Causa immediata appellationis est iniustitia, injuria, & gravamen, ib. n. 29.
 Appellatio frivola dicitur, ubi non adest gravamen, nec legitima causa, ib. n. 30.
 Appellatio quæ caret effectu, & non habet adminiculum juris, ut minus legitima non impedit executionem, p. 373. n. 35.
 Corpus carens anima & spiritu vitali, quemadmodum manet frigidum, ita appellatio carens iustitia (cujus est anima) ut frivola mortua censenda est, ibid. num. 37.
 Appellatio frivola dicitur inanis & varia, ibidem num. 38.
 Appellationi frivolæ nec jus desert, nec est à iudice deferendum, ib. n. 40.
 Appellationi frivolæ non deserens iudex Ecclesiasticus, vim non facere declarat Senatus, ibidem numero 41.
 Appellatio frivola quæ dicatur, relinquatur iudicis arbitrio, ib. n. 42. vide n. 64.
 Appellationem esse frivola, ut iudex arbitrat, potest appellatione non obstantem procedere ad ulteriora, ib. n. 43.
 Appellatio frivola illa dicitur, quæ nihil prodesse potest, nec ullum unquam juris effectum sortiri, ib. n. 44.
 Appellatio quæ caret effectu, & non habet adminiculum juris, non impedit executionem, ib. num. 45.
 Appellatio calumniosa illa dicitur, non solum quæ in ejus interpositione apparet talis, sed & quæ talis detegatur in fine litis, ib. n. 46.
 Appellatio legitima illa dicitur, quæ interponitur ex causa, quæ si esset probata, reputaretur legitima, ib. n. 49.
 Appellatio contraria juri quocumque vadat, in illa instantia potest effectum sortiri (jure attentato) quia jus est certum, & ubique idem operatur, p. 374. num. 51.
 Appellationem frivola tunc arbitrat iudex, quando apparent legitima indicia ad torturam, & illa reus in termino sibi concessio non purgavit, ibidem num. 54.
 Appellatio frivola tunc rejici potest, quando notoriè & manifestè talis detegitur, secus si in dubio, sive dubium sit juris sive facti, ib. n. 55.
 Appellatio frivola & calumniosa quando ita notoriè & manifestè dicatur apparere, ibid. numero 56. remissive.
 Appellationem frivola non debet iudex arbitrari, ubi ita notoriè apparet, ib. n. 57.
 Appellatio frivola non dicitur interim, dum remanet disputandum, ib. n. 57.
 Appellationis frivolæ redduntur exempla, ibid. numero 58.
 Appellatio frivola dicitur notoriè, quando quis petierit in causa recitationis, quod elegantur arbitri, ubi eligendi non sunt, ib. n. 59.
 Appellatio frivola dicitur, quando interponitur à sententia, quæ illam non tangit, ib. n. 60.
 Appellans auditur, si ex sententia non gravatur, ib. n. 61.
 Appellatio non admittitur à iudice aliquid admittente

cum clausula (si, & in quantum, &c.) quia tunc neminem gravat, ib. n. 62.
 Appellatione frivola non obstantem, an iudex ulterius queat procedere, & an per illius delationem à se abdicet jurisdictionem, & an inhibito à superiore emanata vigore frivola executionis impedit executionem sententiæ, vide remissive, p. 375. n. 79.
 Appellatio tanquam frivola à iudice rejecta, si pars non contradicat appellando, videtur fieri frivola esse, ib. n. 80.
 Appellantiem frivola potest iudex à quo excommunicare tanquam contumacem, ib. n. 81.
 Appellationi à sententia declaratoria, beneficium incomparabile vacasse per ademptionem pacificæ possessionis secundi, non esse deferendum, verius demonstratur, p. 378. n. 6.
 Appellatio sublatam intelligitur per verba æquipollentia, p. 380. n. 38.
 Appellari licet non possit à pœna excommunicationis lata ipso jure, tamen à declaratoria admittitur appellatio quoad utrumque effectum, p. 382. n. 71.
 Appellari non licet à pœna legis seu canonis, à declaratoria tamen aliquem in eam incidisse, licita est appellatio, p. 383. n. 73.
 Appellare non posse à nominatione muneris, & postea appellare à rejectione legitime exaltationis propositione multum distat, p. 387. n. 27.
 Appellandi ratio in promptu esse dicitur, etiam casibus alias privilegiatis, & sui natura inappellabilibus; si nullitas apparet ex actis; & cum tunc sententiæ executio suspendatur, p. 393. n. 4.
 Appellandi ratio in promptu esse dicitur, quando in continenti justificatur appellatio, quæ ut legitima admittitur quoad utrumque effectum, ib. n. 5.
 Appellatio nunquam intelligitur prohibita ratione respectu notoriæ iniquitatis, ib. n. 7. vide n. 34.
 Appellatio ab executione notoriè nulla virtute obligationis Cameralis, aut guarantee admittitur quoad utrumque effectum, p. 394. n. 20.
 Appellari potest etiam ubi alias jus prohibet, quando nullitas patet ex actu inspectione, quia tunc cessat præsumptio, quæ erat pro sententia, p. 395. numero 23.
 Appellatio à nullitate paratam habente probationem, impedit executionem unius sententiæ, sive sui natura sit privilegiata, ut in alimentis, possessoris, obligatione Camerali, &c. sive quia transferit in rem iudicatam, ib. n. 24.
 Sive hæc nullitatis exceptio probetur ex eisdem actis, sive aliunde, dummodo sit in continenti, ibid. numero 25.
 Appellationi à provisione beneficii sive curati, sive simplicis, sive judicialiter, sive extrajudicialiter celebrata, nulliter tamen & cum formæ omissione, deferendum esse, indistinctè decernitur in supremis tribunalibus aditis per viam violentiæ, pag. 397. numero 48.
 Appellatio à Procuratore interposita tempore, quo carebat mandato, non sustinetur, etiam postea habens sufficiens, si de novo non appellet inter terminum, p. 40. n. 91.
 Nec talis appellatio causat attentata, quia qualitas quæ requiritur tempore actus, non sufficit, si post actum sequatur, ib. n. 92.
 Appellationi interpositæ à provisione beneficii iuslibet facta ipse & contempto jure patronatus an sit deferendum, & vim fieri declarandum, p. 402. num. 129.
 Appellationi à provisione beneficii nulla, cum executionem non mereatur, erit deferendum, ib. n. 130.
 Appellatio in Parochiali per præsentatum asserentem se majorem partem patronorum, & vocum habere,

Index Rerum,

habere, interposita ab ordinario instituente alterum præsentatum, quem minorem partem vocum habere contendit appellans, an ut legitima suspendat, p. 403. n. 139.

Appellationem interpositam per præsentatum (ut affertur) à majori parte ad Parochialem regulariter non suspendere executionem institutionis, ut verius defendit author, ib. n. 143.

Si ex sententia facta patronorum & vocum computatione clarè patet, mandari, instituendum præsentatum à minori patet; Appellatio erit licita quoad utrumque, etiam in Parochialibus, p. 404. n. 154.

Appellationi interjectæ per superfluum colligantem à provisione, seu concursu facto per ordinarium cedente vel cedente colligante in possessione vel abique ea, si non deferatur, an vis fiat, p. 405. n. 159.

Appellari non potest nominatus seu præsentatus ad beneficium simplex, quò minus examen subire teneatur, p. 406. n. 185.

Appellationis dies a principio sunt utiles, quoad progressum continui, p. 408. n. 220.

Appellationi minus solemniter, aut alias nulliter propositæ etiam ab actu & sententia, aliàs sui natura appellabili, deferendum non est, nec impedit executionem illius, ib. n. 216.

Appellatio ex quibus causis nulliter proposita dicitur, ut ejus delationi locus non sit, seriatur, obiter tamen recensetur, ib. n. 217.

Appellationi propositæ aut proponendæ renuntiata per partem tacitè vel expressè non est deferendum, ib. n. 218. & quæ tacita sit renuntiatio, ib.

Appellari an & quando possit post decem dies, & de aliis substantialibus appellationis, remissivè, p. 409. n. 228.

Appellatio à sententia & actu nullo admittitur, & suos operator effectus, ib. n. 232.

Appellandi necessitatem à sententia nulla tollit jus, non facultatem, ib. n. 232.

Appellationi à sententia notoriè nulla ex aliquo defectu lata etiam aliàs privilegiata & inappellabili nisi deferat iudex vim faciat, ib. n. 234.

Appellationi informiter aut nulliter propositæ à sententia sui natura appellabili deferendum non est, ib. n. 235.

Appellationi à collatione beneficii spreto jure regio patronatus à præsentato per Catholicam Majestatem emissæ si non deferatur, an vis fiat, p. 417. n. 1.

Appellationi emissæ à processu gesto contra clausulam (sublata) est deferendum, etiam super iis, quæ aliàs inappellabilia sunt, p. 421. n. 80.

Appellationi à provisione beneficii simplicis facta in contradictorio judicio deferatur, p. 428. n. 186.

Secus quando extrajudicialiter, ib.

Appellari non licet ab ordinario, recusante instituere præsentatum, iusta tamen de causa moto, pag. 430. n. 214.

Præsentata à Catholica Majestate appellationis via quare inutilis & improbabilis videatur, ibidem numero 218.

Defenditur tamen & probabilis monstratur, p. 431. numero 219.

Appellationi emissæ à provisione Parochialis vacantis sive judicialiter, sive extrajudicialiter, à quovis fiat, deferendum non est, p. 438. n. 2.

Appellari si non poterat à jurisdictione ordinaria, pariter nec poterat appellare ab eadem prorogata, p. 439. n. 17.

Appellationis sublata privilegium si conceditur causæ, est reale, & totum universaliter comprehenditur, ib. n. 22.

Appellationi à provisione Parochialis jure devoluto sive judicialiter, sive extrajudicialiter non dese-

rens superior, vim nullam facere, decernitur, p. 440. n. 30.

Appellationi à provisione beneficii simplicis facta jure devoluto non deferens an vim faciat, ibidem numero 31.

Appellationi à provisione beneficii simplicis facta per ordinarium extrajudicialiter non deferatur, secus si judicialiter, quia tunc utrumque habet effectum, ib. n. 32.

Et secundum hanc distinctionem pluries determinavit Rota Romana, prout refertur, ib.

Appellari licet non possit à provisione beneficii simplicis facta judicialiter, tamen fallit quando provisio fit jure devoluto, & de ratione, p. 441. n. 47.

Appellationi deferatur à sententia nulla, etiam aliàs privilegiata, ib. n. 54.

Autentata an sit provisio jure devoluto facta appellatione pendente, ib. n. 55.

Appellatio ab una causa non suspendit aliam diversam, ib. n. 56.

Appellatio ab uno articulo non suspendit jurisdictionem in tota causa, nec afficit tertium, p. 443. n. 57.

Provisio facta jure devoluto, eo quod præsentatus sit indignus, si non appareat de indignitate, erant tentata gesta appellatione pendente, ib. n. 58.

Appellatio non admittitur à sententia lata super judicio mere possessorio adipiscendæ, retinendæ, aut recuperandæ jure civili, p. 447. n. 37.

Appellatio non admittitur à possessorio summario, p. 448. n. 29.

Appellari non potest ab omni judicio possessorio tam adipiscendæ, & retinendæ, quam recuperandæ possessionis, ib. n. 30.

A sententia in interdico quorum bonorum appellatio non admittitur, ib. n. 36. & n. 38.

Appellatio non datur remedio l. 3. C. de pignoribus, ib. num. 40.

Appellatio est prohibita in singulis speciebus adipiscendæ possessionis, p. 449. n. 42.

Uti possideris remedium retinendæ non recipit appellationem, ib. n. 54.

Appellatio à possess. mere licet non admittatur, intelligitur quoad suspensivum dumtaxat, non verò quoad devolutivum, p. 450. n. 62.

Appellatio si foret prohibita in possessorio quoad utrumque effectum, vera foret opinio dicentium, à qualibet ejus interlocutoria esse permittam quoad utrumque, ib. p. 65.

Appellatio quando est prohibita à diffinitiva quoad suspensivum dumtaxat, prohibita intelligitur etiam à qualibet interlocutoria incidenti, ibidem numero 66.

Appellatio admittitur jure Canonico à sententia lata super mere possessorio, p. 451. n. 67.

Appellatio non admittitur suspensiva etiam de jure canonico in possessoriis summarissimis, prout in l. fin. C. de edicto D. A. d. ib. n. 77.

Probabilis quando fuisse dubitatio, quis duorum fit hæres, necesse est, ingredi judicium petitorium & appellatio admittitur, p. 452. n. 92.

Appellatio an admittatur in jurisdictionibus, & aliis quibus possessio justificatur cum titulo, ib. num. 88. remissivè.

Appellatio quando admittitur in possessoriis, vide remissivè, p. 453. ib.

A mandato de evacuando damnum, seu ut dicunt detractando, an liceat appellari, p. 454. n. 121.

Appellationem esse licitam à iudice adito per viam reductionis, ut bono viro, ut magis communis & æquior opinio resolvitur, p. 456. n. 7.

Quæ procedit sive ipse iudex moderetur, sive confirmet, vel infirmet arbitratum, ib.

Et

& Verborum.

Et hæc opinio maxime procedit si sententia feratur ad favorem ejus, qui petit reductionem, pagina 456. num. 8.

Ab actu quem quis approbavit, non potest appellari, p. 457. n. 12.

Appellari quando possit ab Arbitri sententia, qui pro materia videndi, p. 457. n. 23.

Arbitri sententia etiam pacto nudo facto compromisso jure canonico recipit appellationem, & de ratione, p. 457. & n. 24.

Appellatio non admittitur ab avocatione jurisdictionis facta per delegatum superiorem, p. 460. n. 53.

Quod procedit sive avocatio fit sine causa, aut cum ea, aut cum levi, quia non licet appellare, pag. 460. n. 54.

Appellari non potest à iudice suum officium non interponente, quando pars interponendum non petit, ib. n. 59.

Appellationi ab actu negativo si iudex deferre non teneretur, licet possit ad ulteriora procedere, cum teneat jurisdictionem, p. 462. n. 78.

Appellari ubi non licet, iudex potest ad ulteriora procedere appellatione non obstante, ibidem n. 79.

Appellationi emissæ in criminalibus, sicut & in civilibus regulariter ut licitæ deferendum esse, quotidie decernunt Senatus Regii, p. 464. n. 1.

Nec interim exequenda est sententia, ib. n. 2.

Appellationi in criminalibus nec tacitè, nec expressè renunciari potest, ib. n. 8.

Appellatio de jure civili & canonico ut sit prohibita, confessum & convictum simul adesse, qui teneant, p. 465. n. 18. ubi de communi.

Appellatio ut denegetur reo tam de jure canonico, quam civili, ut sufficiat spontanea confessio qui teneant, & magis communem dicant, ibid. numero 19.

Appellationi emissæ per condemnatum de crimine simoniae deferendum non est, ib. n. 24.

Appellatio non denegatur à sententia collationis beneficii, vacantis propter simoniam lata à mixto executori, ib. n. 25.

Appellationi à carceratione vel ejus relatione, & de ejus effectu, p. 466. n. 42. remissivè.

A suspensione vel privatione officii & lata in syndicatu an sit licita Appellatio, ib. n. 43. remissivè.

A tortura vel torturæ comminatione appellare quando liceat, ib. n. 44. remissivè.

A iudice denegante defensionem reo, prout aliis, Appellatio licita est, ib. n. 45.

Appellationi à sententia lata super causa notoria regulariter non est deferendum, p. 467. n. 54.

Appellatio ubi regulariter sit prohibita, tamen ex aliqua ratione speciali in eodem casu sit permittenda, debet specialiter exprimi in appellatione, ut ipsa admittatur, ib. & n. 468. n. 61.

In notoriis quando sit licita appellatio, remissivè, ib. n. 62. & seqq.

Ab excessu poenæ in notoriis datur Appellatio, ibid.

In omnibus criminalibus & notoriis, quibus non est licita appellatio, tamen superioretur in sententiæ executione, quando iudex superior dubius cognoscens per inspectionem actorum inhibuisset inferiori, ib. n. 68.

In criminalibus regulariter ubi est prohibita appellatio, intelligitur quoad utrumque, quia in eis executio est irretactabilis, ib. n. 70.

Appellatio quoties est prohibita à diffinitiva quoad utrumque effectum, permittitur à qualibet ejus interlocutoria, etiam aliàs non qualificata, ibidem n. 71.

Appellationi emissæ per clericum traditur curiæ, seculari quando sit vel non deferendum, remissivè, ib. n. 72.

Appellans à sententia quatenus contra se facit in cæteris articulis separatis, à quibus altera pars non appellavit, sententiæ transit in rem judicatam, p. 469. n. 1.

A sententia continente diversa capitula separata una pars potest appellare limitatè, quatenus contra, & quoad cætera transit in rem judicatam; ibidem num. 2.

Alias contra partem non Appellantem sententia transit in rem judicatam, ib. & n. 470. n. 3. & 4.

A sententia utramque partem gravante utraque pars tenetur appellare ab eo capitulo sibi gravante, quatenus contra, & ib. n. 5.

Utraque Appellatio limitata ab ea parte sententiæ, quatenus contra, & suos de per se operatur effectus, ib. n. 6.

Appellatio emissæ ab uno capitulo, & per unam partem quatenus contra, non devolvit cætera capitula separata, sed transeunt contra non appellantem in rem judicatam, ib. n. 7. & 8.

Appellatio limitata quatenus contra, non suspendit jurisdictionem in capitulis separatis à quibus neutra pars appellat, quominus executioni mittatur, ib. n. 9. & 10.

Appellatio quando deficit, senatus regius illo semper utitur decreti genere, que no viene por la orden y se le remite, &c. ib. n. 15. & 16.

Appellatio quando deficit, senatus regius non potest decernere, vim fieri, & reponi, ib. n. 17.

Appellatione limitata in capitulis separatis quatenus contra, non potest altera pars se juvare, ib. n. 19.

Appellatio limitata limitatum producit effectum, ib. num. 20.

Appellatus non potest adhærere nec uti appellatione limitata adversarii quatenus contra, ib. n. 21.

Appellatione pendente limitata quatenus contra à capitulo separato non suspendit executionem in alio capitulo separato non appellato, quia appellatio est in una causa, executio verò in alia, ibid. & 471. n. 22.

Pars quæ omisit appellare à capitibus separatis, de quorum executione tractat iudex, non poterit post decem dies ab eorum executionem appellare, ib. n. 25.

Et si hæc causa ad senatum per viam violentiæ protrahat executatus, decretum vim non fieri, reportabit ib. n. 26.

Appellatio interposita per utramque partem ab eadem sententia quatenus contra, si simul in alimentis, & similibus privilegiatis, capitula separata pro actore mittentur executioni non obstante appellatione rei, ib. n. 29.

Appellatio à causa conventionis non devolvit causam reconventionis, sed coram iudice à quo hæc erit tractanda, ib. & 472. n. 36.

Appellatio interposita à sententia delegati suspendit jurisdictionem in alia causa, secus in sententia ordinarii, ib. n. 37.

Appellatio quatenus contra, & limitata devolvit omnes alios articulos connexos, ib. n. 40.

Appellatione limitata à quibusdam articulis quatenus contra, pendente, iudex à quo non potest alia capitula connexa tamen exequi, etiam si non appellatur ab aliis, ib. n. 41.

Appellatio quatenus contra, tunc devolvit totam causam in connexis, quando sententia in uno capitulo parit exceptionem rei judicatæ in alio, ibidem num. 43.

Appellationi limitatæ quatenus contra, erit omnino deferendum